

LÁZÁR BALÁZS

Ezüstgaras

Lengyel Balázs emlékére

Mint felizzó Ezüstgaras
kandikált ki a hatalmas,
csillagszú-rágtta sötét zsebből
a nap, s vörösen égő szemem
rátapadt gyermekkorom
imbolygó horizontján.
Új kezdet megint, milliárd éve már,
forogva benne annyi pusztulás,
mint a könyvben, mit gyorsan elolvastam
sátrunk mélyén a nyári táborban,
s kezdtem eszmélni sorsot,
nyelvet, országot, s hazát.
Hús évre rá aztán váratlan
szemtől-szemben találtam magam
a szerzővel a Bajza utcában,
s eszembe jutott, hogy, mint kisgyerek,
úgy képzeltem: aki már megjelent,
az ugye csak halott személy lehet.
De akkor bizony ő állt előttem ott,
régi látomásom megtestesülése,
s botjára dőlve szerényen bemutatkozott,
majd mosolyogva hívott egy pohár borra.
Balázsok közt aztán elrohant egy óra,
én hallgattam főleg s kérdeztem néha,
inasjelölt a mester szavától beoltva.
Csak azt az órát kaptam, mintha zálogul,
mert nemsokára végtelenbe gurult
tekintetéből az a bizonyos Ezüstgaras,
s mielőtt visszalopná a lét koldusa,
minden Újholdban felszikrázik
ami elveszett s mégis megmaradt.